

VILLE TERVO

**JOTAIN
JÄÄ AINA
KERTOMATTA**

JOTAIN JÄÄ
AINA KERTOMATTA

VILLE TERVO

**JOTAIN JÄÄ
AINA KERTOMATTA**

© 2024 Ville Tervo

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-80-7114-3

ISÄLLE

Olento painautuu paljasta rintakehääni vasten. Se tuntuu luonnottoman hauraalta. Joskus siitä kai kasvaisi ihminen, mutta vielä se näyttää aivan liian voimattomalta.

Synnytyssali on tyhjentynyt, mutta operaation jäljet ovat vielä siivoamatta. Laitteet on sammutettu, lattialla lojuu pyyhkeitä ja paperitolloja, vaaleanruskella muovilattialla on verta. Minä olen täällä vapaaehtoisesti, mutta olento ei ole saapunut tähän huoneeseen tai minun syliini omasta tahdostaan.

Ihmisraakileen huoleton kellunta kaiken tarpeellisen tarjoavassa piilopaikassa on ohi. Se on pärjättävä nyt omilaan, keskeneräisenäkin. Tästä eteenpäin sen on ylläpidettävä elämäänsä itse: hengitettävä, syötävä, levättävä, eletävä. Hetki on alku elämänmittaiseen vastuiden ketjuun, joka katkeaa vasta viimeisessä lenkissä. Kosketan uutta elämää varoen. Ei ole kulunut vuottakaan siitä kun kosketin ruumista.

- Vedä vaan tuosta narusta jos tulee hätä, hoitaja sanoo huolettomasti ja jättää meidät kaksin.

Lanka roikkuu huolestuttavan kaukana. Istun synnytys-salin nurkkaan työnnetyssä keinutuolissa lapsi rinnallani. Tuoli on nähnyt paljon, minulle kaikki on uutta. Vaikka

olen yrittänyt valmistautua, ymmärrän kuinka irrallaan vanhemmuudesta kaikki aiemmat ajatukseni ennen tätä hetkeä ovat olleet. Rintakehäni lämmittävä paljas iho siirtää minuun ensimmäisen kalpean aavistuksen siitä miltä tuntuu olla isä. Lapselle tulisin osoittamaan vilpittömyyttä, kaikista tausta-ajatuksista irtautunutta kiintymystä; jakamaan rakkautta ja sanomaan sen ääneen. Sanomaan myös sen, minkä oma isäni jätti sanomatta.

Pakkaslunta on tarttunut farkkujen persauksiin. Isän toppatakki on kuoriutunut ylös ja alaselän iho punertaa purevassa kylmyydessä.

- Jumalauta, yritä nyt! Ei me voida jäädä tähän.

- Oota nyt vähän, oota nyt vähän, isä hokee saamatta liikkeisiinsä ryhtiä.

Kello lähenee puolta yötä, eikä katulamppujen valaisemalla pikkutiellä ole muita. Maa ilma valokeilojen ulottumattomissa ei erotu pimeydestä. Edempänä tien varrella puolenkymmentä taloa nukkuu jouluyössä sammutetuin lyhdyin. Kuu loimottaa pilviharson takaa, pakkasen työntyy kengänkärkien läpi sisään ja nakertaa varpaita.

Vilkuilen tietä molempiin suuntiin, etsin malttia ääretömyydestä. Hengitys huurustaa silmälasit, kun yritän vielä kerran kammata isää pystyyn. Hän makaa tiellä, nauraa ja kiroaa. Itsehillintäni repeää liitoksistaan. Nappaan isää takinkauluksesta ja alan retuuttaa vastaan sätkivää raatoa tietä pitkin. Tekokuituinen toppakangas luisuu jäätyneessä tieurassa hienosti, mutta isä menettää malttinsa.

- Saatanan kakara, päästä irti! Irti! Sinä se olet niin helvetin fiksu. Niin helvetin viisas. Aina kaikkeen ratkaisu,

saatana! isä sähisee.

Säikähdän isän reaktiota. Pikaistuksissa syljetyt sanat iskevät humalan läpi terävänä, tulikuumana piikkinä. Irrotan häpeillen otteeni takin kauluksesta ja tuijotan pakasyössä leimuavia silmiä.

En tiedä mitä tehdä. Jätän isän tielle makaamaan ja jatkan matkaani kiivain askelin.

- Olkoon saatana siellä sitten, jupisen puoliääneen, mutta kadun ajatustani heti.

Isähän paleltuu ennen kuin pääsee omin avuin kotiin. Jaloviinan aikaansaama humala humisee, kun punnitsen vaihtoehtoja mielessäni. Sitten välikohtauksen ryöpsäyttämä adrenaliinipurkaus täyttää minut itsevarmuudella.

Postilaatikoiden kohdalla huomaa ripeästi vastaan kävelevän hahmon. *Millainen älykkääpiö lähtee jouluaattona paukkupakkaseen lenkkeilemään*, sadattelen. Mies on selvästi matkalla samaan suuntaan johon isä jäi makaamaan. En halua lenkkeilijän huolestuvan ja aiheuttavan enempää hämminkiä. En jaksa.

- Hei, terve. Kuule, tuolla tiellä makaa mies ja se on aika kännissä eikä pääse omin avuin ylös, mutta mä oon tässä hakemassa autoa niin ei tarvii huolestua.

Mies pysähtyy. En rekisteröi hänen hämmennystään, vaan jatkan jo matkaa, kun hän vielä mutisee vastinetään. Selkokielisyyden vaatima ponnistus lietsoo humalan uudelleen täyteen roihuun ja horjuvien askelten myötä ymmärrän tilanteen ja suunnitelman älyttömyyden. Auto on täysin poissuljettu vaihtoehto, tietysti on.

Alkoholin sumentaman logiikan läpi päädyn lumikolaan – sillä voisin vetää veltona makaavan sammuneen turvaan

pakkaselta. Harpon talolle ja sieltä takaisin tienpenkalle lumikolaa kiskoen, mutta isää ei näy missään. Ei jälkiä, ei ääniä, ei vihjeitä. Pyörähtelen typertyneenä keskellä tyhjää tietä. On jälleen juuri niin hiljaista, kuin vain jouluaatto-yönä on. Kiihtymyksen hellittäessä väsymys hyökkyy ylitsemi. Tarvitsen kipeästi unta.

Toppatakki on mytyssä eteisen lattialla. Isä istuu itkuisena makuuhuoneensa lattialla, nojaa sängyn laitaan ja nyyhkii.

- Nyt ei ole kaikki hyvin, nyt ei ole kaikki hyvin, hän sopertaa ja kiukkuni rippeet sulavat enkä jaksa miettiä miten hän on päässyt kotiin.

Isä katsoo minua itkuisin silmin.

- Oot minulle tosi rakas.

Kumarrun halaamaan isää sanoista ja tilanteesta yllättyneenä. Silitän hänen harvoja hiuksiaan kömpelästi ja vakuuttelen kaiken muuttuvan paremmaksi nukkumalla. Kun isä rauhoittuu, riisun lumen kostuttamat farkut hänen jalastaan ja autan sänkyyn.

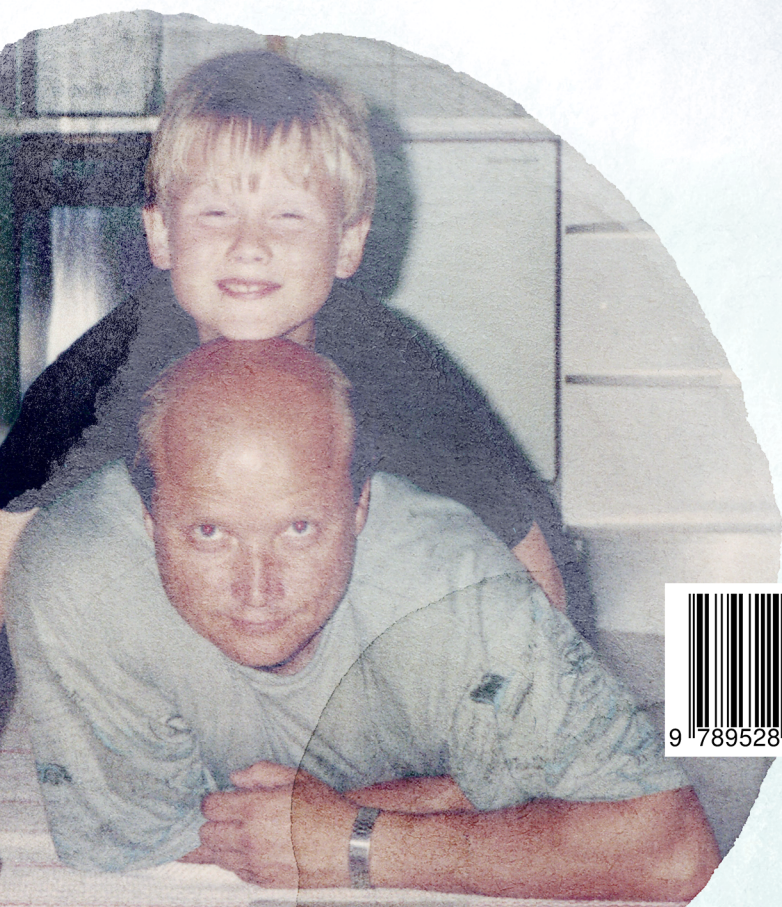
- Minusta tuntuu että kaikki ei ole kunnossa, isä sanoo vielä, enkä ole varma mitä hän tarkoittaa.

Isän humalaisesta hellyydenosoituksesta on niin vähän aikaa, että muistan vielä miltä sanat kuulostivat. Niiden aikaansaama lämpö on jo ennättänyt haaleta. Juuri nyt kaipaisin sitä kaikkein eniten.

Millainen vanhempi isä lopulta oli? Nyt vanhemmuus on liittynyt minuun raudalta tuoksuvana, tuhisevana mytynä. Tulenko väistämättä toisintamaan sen, minkä itse sain? Epävarmuus repii juopaa minun ja olennon väliin.

Poika kasvaa lapsesta teiniksi, teinistä aikuiseksi ja lopulta isäksi - vain hetki oman isänsä kuoleman jälkeen. Äkillinen menetys käynnistää tutkimusmatkan lapsuuteen, isyyteen ja kipeisiin tunteisiin. Millaisen jäljen isä poikaansa jättää? Määrittääkö menneisyys nykyisyyttä ja tulevaa?

Kirjan mittainen jäähyväiskirje käsittelee elämän alkua ja loppua rehellisesti - ei korusanoin, vaan sellaisina kuin ne ovat.

9 789528 071143